

Den skjulte historie om vers fyrré – nummer sytten

Det andet ve – del fire

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 og 637

Den „nøgle“, der åbner afgrunden, er slaget ved Nineve, opfyldt i 627, fem år før Muhammed døde i 632. Fem år senere, i 637, erobrede de muslimske styrker Persiens hovedstad, den ene af de to store supermagter, der deltog i slaget ved Nineve. Denne begivenhed forskubbede magtbalancen i Mellemøsten dramatisk. Slaget ved Nineve i 627 udtømte det Persiske Riges styrke, og ti år senere ophørte det Persiske Rige.

Ydmygelse—782

Et hundrede og halvtreds år efter Muhammeds død i 632, i det abbasidiske felttog i 782, iværksatte den abbasidiske hær (angiveligt omkring 95.000 mand) en massiv invasion af byzantinsk territorium i Lilleasien (det nuværende Tyrkiet). De rykkede helt frem til Chrysopolis, direkte over for Konstantinopel på den anden side af Bosporusstrædet — og kom dermed meget tæt på den byzantinske hovedstad. Byzantinerne led under kejserinde Irene et alvorligt nederlag. Som følge heraf blev byzantinerne tvunget til at indgå en ydmygende treårig våbenhvile, hvori de gik med til at betale en stor årlig tribut (omkring 70.000–90.000 gulddinarer) samt at udlevere silkeklæder og gidsler. Dette felttog var et af de største og mest succesrige abbasidiske indfald i byzantinske områder i løbet af det 8. århundrede. Det demonstrerede Abbasidekalifatets voksende magt og det byzantinske riges fortsatte tilbagegang.

Fem måneder

I Åbenbaringens kapitel ni nævnes de „fem måneder“, som svarer til hundrede og halvtreds år, to gange; én gang i vers fem og igen i vers ti.

Og det blev givet dem, at de ikke skulle dræbe dem, men at de skulle pine i fem måneder; og deres pine var som en skorpions pine, når den stikker et menneske. Og i de dage skal mennesker søge døden og ikke finde den; og de skal begære at dø, og døden skal fly fra dem. Og græshoppernes skikkelser var lig heste, rede til strid; og på deres hoveder var der ligesom kroner, der lignede guld, og deres ansigter var som menneskers ansigter. Og de havde hår som kvinders hår, og deres tænder var som løvers tænder. Og de havde brynjer, som var de brynjer af jern; og lyden af deres vinger var som lyden af vogne med mange heste, der løber til strid. Og de havde haler lig skorpioners, og der var brodde i deres haler; og deres magt var at skade mennesker i fem måneder. Åbenbaringen 9:5–10.

Der er to særskilte profetiske perioder på hundrede og halvtreds år i den femte basun i Åbenbaringen kapitel 9. Den første strækker sig fra Muhammeds død i 632 til ydmygelsen af kejserinde Irene af Østrom i 782. Kapitel 9 identificerer islams fremkomst på en meget detaljeret måde. Fra stammernes samling i 606 til slaget ved Nineve i 627, til Muhammeds død i 632, og derpå til Persiens nederlag i 637, spores islams opkomst og fald omhyggeligt i Guds profetiske Ord. Arabisk islam er magten i den første profeti om pinsel på hundrede og halvtreds år. Stammernes forening ved Muhammed i 606; dernæst det “nøgle”-slag ved Nineve i 627, efterfulgt af Muhammeds forudsigelse omkring 628 om både Persiens og Roms undergang, og derpå videre til hans død i 632. Disse datoer repræsenterer en bestemt begivenhedsrække i islams linje.

Et hundrede og halvtreds år efter Muhammed døde i 632, ændrede Islams magtbase sig fra Arabien til Tyrkiet, idet det trængte Østrom helt tilbage til Konstantinopel. Det første ve repræsenterede Islams Arabien, og det andet ve repræsenterede Islams Tyrkiet. Inden for det første ve identificerer begge de et hundrede og halvtredsårige tidsprofetier sondringen mellem Islams Arabien og Islams Tyrkiet, ganske som det fremstilles i sondringen af den samme sandhed mellem det første og det andet ve.

De første hundrede og halvtreds år begyndte med Persiens undergang og endte med, at Rom sad fast inden for Konstantinopels mure. Den anden periode på hundrede og halvtreds år begyndte med Osmans (også kaldet Ottman) sejr ved Nikomedia. Den osmanniske sejr ved Nikomedia henviser til belejringen af Nikomedia (nutidens İzmit, Tyrkiet), som fandt sted fra 1333 til 1337, da sultan Orhan Gazi (søn af Osman I, grundlæggeren af det osmanniske beylik) belejrede den betydningsfulde byzantinske by Nikomedia. Byen holdt stand i flere år, men overgav sig til sidst i 1337 på grund af sult og mangel på forsyninger. Den byzantinske garnison fik tilladelse til at drage til Konstantinopel. Nikomedia var en af de sidste store byzantinske fæstninger i Lilleasien (Anatolien). Dens fald satte i praksis punktum for byzantinsk kontrol over det meste af det vestlige Anatolien. Denne sejr gjorde det muligt for osmannerne at konsolidere deres magt i Bithynien og udvide sig yderligere mod Bosporusstrædet. Det var et væsentligt skridt på vejen mod den endelige osmanniske erobring af Konstantinopel (som fandt sted over et århundrede senere, i 1453). Belejringen betragtes ofte som en af de tidlige nøglesejre, der forvandlede det lille osmanniske beylik til en fremvoksende regional magt.

Da den anden et hundrede og halvtredsårige periode inden for den første basun sluttede den 27. juli 1449, søgte den sidste Konstantin tilladelse fra den islamiske sultan til at bestige Østroms trone og led således den samme ydmygelse, som kejserinde Irene led ved afslutningen af de første et hundrede og halvtreds år af de to „fem-måneders“-perioder i Åbenbaringen 9. Ydmygelsen af „kejserinde Irene“ og også af „Konstantin den sidste“ var et forbillede på osmanneres senere ydmygelse, da de ved afslutningen af den anden ve’s tidsprofeti søgte beskyttelse hos de fire store europæiske magter mod truslen fra Egypten.

Pantheon

Pionererne forstod og lærte med rette, at udtrykket „hans helligdoms sted blev omstyrtet“ i Daniel 8, vers 11, blev opfyldt ved Konstantin.

Ja, han ophøjede sig selv endog til hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og hans helligheds sted blev styrtet til jorden.

Den "helligdom", der her identificeres, var Pantheon-templet i byen Rom, og "stedet for" dette tempel var Rom. Rom blev "kastet ned" af Konstantin, da han valgte at flytte sit imperiums hovedstad til Konstantinopel i året 330. Vers elleve knytter sig til Åbenbaringen tretten, og vers to identificerer de samme begivenheder.

Og det dyr, som jeg så, var lig en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed.

Dragen var det hedenske Rom, og det hedenske Rom overdrog i 330 sit autoritets „sæde“ til den romerske kirke, da det flyttede hovedstaden mod øst og således efterlod et magtvakuum, som den pavelige kirke med glæde udnyttede. Når vi lader linjen for det østlige Rom løbe fra året 330 til 1453, finder vi, at byen Rom ved begyndelsen af profetien om det østlige Rom bliver ydmyget ved Konstantins forkastelse af Rom. Denne ydmygelse blev gentaget med kejserinde Irene i 782, ved afslutningen af de første hundrede og halvtreds års pine. Begge disse ydmygelser blev gentaget af Konstantin den sidste.

Særegne Op- og Nedgange

Åbenbaringen ni's femte og sjette basun giver detaljerne om det østlige Roms fald, samtidig med at de også skildrer Islams opgang og fald. Inspirationen oplyser os om at studere rigernes "opgang og fald" i Daniels og Åbenbaringens bøger. Disse riger besidder hver deres særprægede kendetegn, knyttet til deres særlige "opgang og fald". Judas fald blev fremkaldt ved tre angreb på Jerusalem. Hebræerne blev ført til Babylon og skulle vende tilbage under tre dekretter, som ville indlede de 2.300 år, der førte til de tre engles fremtræden i historien fra 1798 til 1844. Babylon faldt på én nat. Rom gik i opløsning, og inden for denne opløsning blev to aspekter af Rom fremstillet under betegnelsen enten vestrom eller østrom. Det ptolemæiske riges og det seleukidiske riges opgang og fald i den første tredjedel af Daniel elleve er et forbillede på det pavelige Roms opgang og fald. Dette vidnesbyrd er ganske enkelt konklusionen på beretningen om Alexander og Grækenlands opløsning. I modsætning til Rom blev Grækenland delt i fire dele, som til sidst blev til to. Rom blev delt i øst og vest, og derefter blev vestrom profetisk delt i tre, hvilket repræsenterer Roms trefoldige styre. Hvad angår østrom, delte Konstantin sit rige mellem sine tre sønner. Det er tydeligt, at vestrom og østrom er parallelle linjer, som repræsenterer den romerske kirke og den romerske stat. Med denne todelte opdeling følger en yderligere trefoldig opdeling. Grækenland var fire til to, Babylon var én nat, Juda var tre angreb. Med Islam fremstilles deres "opgang" som en "løsladelse", og deres "fald" som en "tilbageholdelse".

Deres fremkomst begyndte med Muhammed, og de blev holdt tilbage den 11. august 1840. De blev løsladt og straks holdt tilbage ved 11/9. De blev for nylig løsladt den 7. oktober 2023 og er siden blevet holdt tilbage i Gaza. Islam vil blive løsladt igen for at markere opstillingen af dyrets billede. Den linje af islamisk profetisk historie, som er fremstillet i kapitel ni til elleve i Johannes' Åbenbaring, identificerer islams profetiske historie i det tredje ve. »Islams profetiske historie i det tredje ve« er også fremstillet ved den syvende og ligeledes den tredje engel. Den tredje engel kom

den 22. oktober 1844, da den syvende engel begyndte at lyde. Den tredje engel og det tredje ve indtrådte i den profetiske historie ved 11/9. Fra 11/9 og indtil søndagsloven har den profetiske historie om det første og andet ve været og er stadig under gentagelse.

“Nøglen” til slaget om Nineve trækker to magter, Rom og Persien, ind i direkte og uadskillelig forbindelse med islam. Nineve identificerer tydeligere end noget andet skriftsted den gradvise undergang for både det vestlige og det østlige Rom.

Herodes er et symbol på dragen; han repræsenterede Rom. Dragen ved verdens ende er De Forenede Nationer. Ved søndagsloven falder det sjette rige, det syvende begynder, men de giver deres rige til det ottende rige ved deres egen fødselsdagsfest. Det syvende rige er netop blevet født, og det går straks med til at give sit rige til Babylons skøge i én time, sådan som det blev forbilledligt fremstillet ved, at Herodes lovede Salome indtil halvdelen af sit rige.

Netop dér, hvor Amerikas Forenede Stater falder, fødes De Forenede Nationer, og den trefoldige union gennemføres. Herodes er dragen, og Herodias er pavedømmet, og Amerikas Forenede Stater er Salome. Herodes var i en ulovlig ægteskabsalliance, for han var gift med sin broders hustru, og på det profetiske plan var han i et incestuøst forhold til Salome, for det er tydeligt, at han begærede hende, mens hun dansede. Dragen har forbindelse med både moderen og datteren. Dette er vigtigt at se, når man fastslår, at det vestlige og det østlige Rom repræsenterer henholdsvis kirkepolitik og statskunst. Rom, det fjerde rige i Bibelens profeti, satte profetisk pavedømmet på tronen, og derved foregreb det Amerikas Forenede Stater, som atter vil sætte pavedømmet på tronen.

Det vestromerske riges gradvise undergang fra 330 til 476 repræsenterer De Forenede Staters gradvise undergang fra 1798 til søndagsloven. Året “330” og året “1798” er begge profetiske vejmærker, kaldet “den fastsatte tid” eller “endetiden” i Daniels bog. 330 markerer begyndelsen på det vestlige og det østlige Rom. Begges afslutning er den romerske leders ydmygelse, ligesom Konstantin ydmygede byen Rom ved begyndelsen. 476 var afslutningen på en profetisk periode, som markerer, hvordan Roms prestigefyldte politiske struktur gik i opløsning gennem tre trin. En periode, som begyndte med, at byen blev forkastet i 330, blev efterfulgt af ydmygelsen af hele deres politiske struktur — deres herlige republik, som havde været det primære praleemne for det gamle Rom, blev skilt ad og nåede til sidst frem til 476, hvor der aldrig mere skulle være en hersker over Rom, som stammede fra en faktisk romersk blodlinje. To romerske linjer, der begynder i året 330, og det afsnit, hvor disse to linjer fremstilles, omfatter også to profetiske linjer på fem måneder. Det vestlige Roms linje begynder og ender med gradvis ydmygelse. Det østlige Roms linje begynder og ender med gradvis ydmygelse i 1449, da Konstantin den sidste bad om tilladelse til at regere.

En af femmånedersperioderne fører til afslutningen på den arabiske islam som profetiens fokus og til begyndelsen på den tyrkiske islam i 782. På denne dato ydmyges kejserinde Irene i overensstemmelse med ydmygelsen af Konstantin den sidste ved afslutningen af den anden femmånedersprofeti. To femmånedersprofetier inden for én beretning på femten vers. Den ene fremstiller en historie om Arabiens islam, den anden Tyrkiets islam. Begge afsluttes med det østlige Roms ydmygelse. Afslutningen på den ene af profetierne blev opfyldt ved, at en kvinde

blev ydmyget, og den anden ved, at en mand blev det. Linje på linje identificerer de en ydmygelse af kirken og staten i det østlige Rom. Begge ydmygelser fremkaldes af islams første ve. Ydmygelsen af Konstantin den sidste i 1449 indleder en fireårig periode, som ender i 1453, da Konstantinopels mure brydes ned. 1449 repræsenterer en ydmygelse, og i 1453 brydes murene ned, og et kongerige ophører.

Muhammeds død

En af de to femmånedersperioder begynder med Muhammeds død, som i vers elleve identificeres som den „konge, der var over dem“.

Og de havde en konge over sig, afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk har han navnet Apollyon.

Kongen over dem var Mohammed, for han identificeres i vers et, så han er ikke en anden islamisk skikkelse; han er Mohammed, kongen, og en konge er et kongerige, og islam er Mohammeds kongerige.

Og den femte engel basunede, og jeg så en stjerne falde fra himmelen til jorden; og til ham blev nøglen til afgrunden givet. Og han åbnede afgrunden; og der steg røg op af afgrunden, som røgen fra en stor ovn; og solen og luften blev formørket af røgen fra afgrunden. Og ud af røgen kom græshopper over jorden; og dem blev der givet magt, ligesom jordens skorpioner har magt. Åbenbaringen 9:1–3.

Gentagelsen af det første og andet ve inden for det tredje ve svarer til gentagelsen af den første og anden engel inden for den tredje engel. Muhammed, kongen, fik nøglen til at åbne afgrunden, og 11. september identificerer tidspunktet, hvor den tredje engel bemyndiges. Kristus steg derpå ned som den vældige engel, idet Bileams første slag indtrådte i den profetiske historie. Derpå blev afgrunden åbnet, og islam blev igen et emne i verdenshistorien. Kristus ledte derefter sit folk tilbage til Jeremias' gamle stier, og budskabet om det tredje ve og den tredje engel begyndte at lyde. I 2015 bekendtgjorde Trump sin hensigt om at stille op til præsidentembedet og opildnede derved de globalistiske dragemagter, og afgrunden frigav derpå den ateisme, som til sidst dræbte Trump på gaderne i Sodoma og Egypten. Ved søndagsloven vil dyret, som er det ottende, og som er af de syv, stige op af afgrunden. Begyndelsen på beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde og afslutningen heraf identificerer fremkomsten af en magt fra afgrunden.

Dyret, som du så, var og er ikke, og skal stige op af afgrunden og gå bort til fortabelse; og de, som bor på jorden, skal undre sig, de, hvis navne ikke fra verdens grundlæggelse blev skrevet i livets bog, når de ser dyret, som var og er ikke, og dog er. Åbenbaringen 17:8.

Islam er nøglen, som åbnede afgrunden den 11. september, og som åbner afgrunden ved søndagsloven. Midt i beseglingens tid kom globalismens drage-dyr også op af afgrunden.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig imod dem og overvinde dem og slå dem ihjel. Åbenbaringen 11,7.

Nøglen, som åbner alle tre vejskel for en magt fra afgrunden, blev givet til Muhammed, kongen over islams rige. Slaget ved Nineve i 627 repræsenterede et slag mellem to magter, som udtømte begge de stridendes styrke og gjorde det muligt for islam hurtigt at stige til magt. Nøglen blev drejet den 11. september, og islams fremvækst begyndte, skønt den kort derefter blev holdt tilbage. Slaget ved Nineve blev foregrebet som et forbillede den 11. september; for dér begyndte islams fremvækst, idet den mægtige engel steg ned for at oplyse jorden med sin herlighed, og stjernen, som betyder budbringer, faldt også ned fra himmelen. Slaget ved Nineve foregribes også som et forbillede ved enden, når søndagsloven kommer, og den anden periode af de mørke tidsaldre begynder, idet den islamiske religions røg formørker solen.

Exeter

Søndagsloven er forbilledliggjort, når midnatsråbets budskab ankom til lejrmodet i Exeter. Da begynder de sidste bevægelser i opstillingen af dyrets billede. Dannelsen, eller opstillingen, af billedet begyndte ved 11. september, men ved afslutningen af perioden er perioden for forkyndelsen af midnatsråbet også en fraktal af hele perioden for billedets dannelse, som begyndte ved 11. september. Begyndelsen repræsenterer afslutningen. Det første ve forbilledliggør det tredje ve, ligesom den første engel forbilledliggør den tredje engel. Slaget om Nineve ved afslutningen af beseglingstiden identificerer slaget om Nineve ved begyndelsen. Slaget om Nineve ved søndagsloven er afslutningen på beseglingstiden, som begyndte ved 11. september, men det er også afslutningen på perioden for forkyndelsen af midnatsråbet. Slaget om Nineve er derfor forbilledliggjort ved begyndelsen af midnatsråbets forkyndelse, hvilket identificerer de sidste skridt i dannelsen af dyrets billede i De Forenede Stater, og ved søndagsloven begynder begyndelsen på dannelsen af dyrets billede i verden. Nineve er nøglen, som samordner de forskellige linjer, der finder deres fuldkomne opfyldelse i den skjulte historie i vers fyrré.

Vi vil gå videre i den næste artikel.